

Diákprodukción a színházi világnapon

Középiszkolás diákok és egyetemisták színpadi produkciójával ünnepelte meg a színház világnapját szerdán este a nagyváradi Szigligeti Társulat. Az előadást megelőzően ifj. Kovács Levente színművész olvasta fel Dario Fo olasz drámaíró világnapi üzenetét a népes közönségnek. Ezt követően a tétrum tavalay indult Színház az iskolában, iskola a színházban elnevezésű programjának második állomásaként a résztvevő tanintézetek – az Ady Endre Liceum, a Mihai Eminescu Főgimnázium, a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium, a Szent László Római Katolikus Liceum, a Iosif Vulcan Tanítóképző, a Művészeti Liceum és a Partiumi Keresztény Egyetem – diákjai az *Álmok* című előadást mutatták be.

Míg azonban a résztvevők 2012-ben klasszikus Vörösmarty-szöveggel kellett dolgozniuk, az ideai szövegválasztás Karinthy Ferenc *Gellérthegyi álmok* című színművére és Örkeny István egypercesére esett, sokkal nagyobb kihívást jelentve, hiszen a nemegyszer elvont textusok többnyire tén-

mákat dolgoztak fel, mint a háború, halál és az erőszakos – vagy reményvesztett szerelem. A szövegrészleteket a szereplőválogatás után kilenc csoportra osztott diákok színművészek vezetésével saját megfigyelésük szerint elemezték. Az eredmény pedig egy, a címnek megfelelően álomszerű – néhol lidérces, néhol vidám – 18 jelenetsorból álló, enyhén maturandusz-hangulatú elvont előadás lett, kiváló egyéni produkciókkal, modern és klasszikus táncsal, zenével, énekkel,

humorral, improvizációs és interaktív részekkel tarkítva, amely lineáris történet helyett inkább egy életérzést sugallt.

A produkció végén a résztvevő mintegy kilencven diák és a felkészítő színművészek egy hatalmas tortával ünnepelték a három hónapos közös munka eredményét. A színház vezetősége kiállításba helyezte a produkció esetleges második előadását is, mivel a bemutatón jóformán csak a szülők, osztálytársak és barátok részére jutott hely a látón.

Sz. G. T.

A Csík Zenekar Váradon

Erdélyi turnéja első állomásaként Nagyváradon koncertezik a Kossuth-díjjal kitüntetett Csík Zenekar. A sajátos hangzásvilágú, az autentikus népzene világzenével, illetve könnyű műfajokkal ötvöző, s ezáltal új műfajt teremtő együttes koncertjére a Szigligeti Színházban kerül sor **április 15-én, hétfőn 19 órától**. A zenekar tagjai: Makó Péter – fúvós, Majorosi

Marianna – ének, Barcza Zsolt – cimbalom/harmonika, Bartók József – bőgő, Csík János – hegedű, Szabó Attila – hegedű, Kunos Tamás – brácsa. Jegyeket a színház pénztárában lehet váltani **keddtől péntekig 11-13 és 17-19 óra között**. Jegyárak: 40 (erkély), 50 (zsöllye, oldalpáholyok), illetve 60 lej (központi páholyok).

Mert magyar vagy! (10.)

(Folytatás tegnapi lapszámunkból.)

Balaskó papó már reggel óta leste, mi történik az istrázsán, a templom előtt. Az övéi mind elmenekültek már akkor, amikor az első lövéseket meghallották Tárkány felől. A megáradt, hólével tele Kerezs zúgása sem tudta elnyomni a szomszéd falu felől jövő lövések pukkanásait. Igaz, nem is nyomhatta el annyira, hiszen a falu Tárkány felőli végében laktak a malommal majdnem szemben, szinte a malomárok partján. Csak a folyó választotta el őket a másik falutól.

Ó itthon maradt, már öreg ahhoz, mondta, hogy elmenjen hazulról, inkább bevárja a történeteket. Úgy gondolta, az ő élete nem ér már annyit, mint a fiataloké. Valakinek csak maradni kell, nem lehet üresen hagyni a házat. De azért annyira öreg még nem volt, hogy ne

félte az életét. Nem volt félős ember, de az óvatosságot tette mindig minden elé. Ha nem is értette már a világot annyira, mint a fiatalok, de azt észrevette ő is, hogy a nagy felfordulás csak nagy bajjal végződhet.

Egész életét a faluban élte le. Ismert mindenkit, magyart, román, öreget, fiatalot, jó és rossz embert egyaránt. Tapasztalt már jót is, rosszat is, mind magyartól, mind románától. Mondogatta is mindig, hogy a rossz és a jó nem lehet se román, se magyar. Nem azért rossz valaki, mert románnak vagy magyarnak született. Azért rossz, mert olyan a szíve. Hogy most a román falubeliek a rossz mellé társultak, azon sem csodálkozott. Látta ő, hogy merre halad a világ. A magyarok, nem csak a nyégerfalviak, a tárkányiak még inkább, már úgy meggyarodtak, hogy gátat szabni gyarodásuknak már nemigen lehetett. Igaz, dolgoztak

inaszakadtukból, látástól vakulásig, nem kímélve sem magukat, sem családjukat. Aki nem bírta, beleroppant, belebetegedett, de a többiek vitték, húzták tovább az igát. A sok pénz még többet hozott, az embereknek minél több volt, annál többet akartak. Ha nem jött volna a háború, a medence szinte minden földje már a magyarok kezére került volna, kiváltképpen a tárkányiakéra, akikre mindenki irigykedett. De mint az lenni szokott, a szomszéd nyégerfalviak sem hagyták magukat, éltek a jó példával. Ők is egyre csak gyarodtak, gazdagodtak. A környékbeli románok meg olyan földhöz ragadtak voltak, hogy sokszor még ennyivalóra sem futotta nekik. Csak a legeltetésből nagyon nehezen lehetett megélni. „Ez itt a nagy baj – dörmögte sokszor Balaskó papó –, az irigységnél rosszabb dolog nincs a világon.” A szegény nemcsak iri-

Háború a falakon

Tárlat nyílt szerda este a nagyszalontai Sapungi Béla alkotásából a Tavirózsa Fotóklub Fekete Sas-palotabeli székhelyén. A *Falfestmények Észak-Írországból* címet viselő kiállítás megnyitóján Tóth István, a nagyváradi Euro Foto Art Egyesület és a Tavirózsa Fotóklub elnöke köszöntötte az érdeklődőket, majd kifejtette, a művész gyermek-kora óta nagy csodálója a falfestményeknek, s azzal, hogy sikerült kiutaznia Írországra immár két alkalommal is, egy régi vágya valósult meg. A klubelnök megjegyezte, a kiállításnak minden bizonnyal nem Várad lesz az utolsó állomása, a tervek szerint ugyanis Bukarestbe és Kolozsvárra is elviszik majd az alkotásokat.

Sapungi Béla elmondta, a tárlat anyagát tavalay, a második útján készítette az Észak-Írországból lévő Belfastban. Meglátása szerint Nagyvárad és Belfast méretük és a lakosságuk száma alapján hasonló városok, majd hozzátette, éppen ezért nagyon örül, hogy itt kerülnek először bemutatásra alkotásai. Az alkotó kifejtette, a fotókon látható falfestmények a több évtizedes protestáns-katolikus háború alatt készültek, többnyire a kilencvenes években.

Ramona Novicov műkritikus szerint a kiállítás egy, a képzőművészet nyelvén megvalósult háborús riportnak tekinthető, egy olyan országban, amelynek a sebei, úgy tűnik, képtelenek begyógyulni. A közvetlen, világos üzenetek, plakátszerű felhívások életről, halálról, szabadságról és igazságról erős vizuális hatást nyújtanak egy olyan államban, ahol a falfestésekben nem a művészet szépségét csodáljuk, hanem sokkal inkább harci fegyverekként tekintünk rájuk. „Ezek a képek egy ország sebeinek virágai egy olyan világban, amely talán a képeken keresztül még nyerhet megváltást” – fejtette ki végül a műkritikus.

A tárlat hangulatát Thurzó Sándor József brácsaművész muzsikája emelte. A képeket április 25-éig tekinthetik meg az érdeklődők.

Péter Tímea Melinda

Thurzó Sándor József, Sapungi Béla, Ramona Novicov és Tóth István

Húsvéti kiállítás

Ma délben *Húsvéti szokások* címmel nyílik kiállítás a nagyváradi Körösvidéki Múzeumban. A tárlaton egyebek mellett szentképek, festett tojások, keresztek, népies bútorzatok is láthatók lesznek, valamint a román és magyar húsvéti szokásokkal is megismerkedhetnek az érdeklődők. A kiállítást május 12-éig lehet megtekinteni.

gyel, de vágyik is a máséra, kiváltképp, ha a gazdag nem az ő népe. Most aztán, ha jönnek a román király katonái, a falubeli románok és a környékbeliek azt gondolják majd, szabad a préda, azt csinálhatnak a magyarokkal, amit akarnak. A pópák meg a belényesi tanítók, ügyvédek pedig még biztatják is őket. Csak egyre dörmögött magának az öreg, mást nem tehetett. Érezte a bajt, de abban bízott, mint más falubeli magyar ember is, hogy ha Tárkányt le is rohanják, a nyégerfalvi magyarokat nincs miért bántsák. A tárkányiak kitaróbbak, büszkébbek voltak mindenkinél. Tehették, mert magyar volt az egész falu, nem keveredtek másokkal, saját magukat mindenkinél többre becsülték. Tehették, mert a tárkányi szegény ember a románok gazdagabbjával veteke- dett. Ők még harcoltak is, hiába jöttek a hírek, hogy Magyar-

ország elbukta a háborút és a franciák mindenben a románokat támogatják, a tárkányiak mégsem akartak meghajolni. Újra beálltak katonának a székeltek közé, annál is inkább, mert látták, hogy a románok már nemcsak fenyegetőznek, hanem fegyverkeznek is.

A tárkányiak megpróbálták helytállni, de hiába, ha a székelteknek menni kellett, akkor nekik muszáj volt letenni a fegyvert. Sebesen jöttek-mettek a hírek a napokban, de egyik rosszabb volt, mint a másik. Ahogy hallotta a Tárkány felől jövő lövéseket, az öreg Balaskó papó már tudta, hogy nagy baj szakadt a szomszéd falura. Akkorra már az övéi is úgy látták, menni kell, menekülni, minél hamarabb és amilyen gyorsan csak lehet.

Gábor Ferenc

(Folytatása legközelebbi, keddi lapszámunkban.)